

Drachten, 8 december 2013

Thema: 'Advent: zoeken naar de goede weg...'

Schriftgedeelte: Romeinen 12: 9 - 21 en Matth. 13: 24 - 32.

Gesprek vooraf

Eerste advent: het verhaal van Rachab (Jozua 2)

Ik blader in het fotoalbum van Jozef, om eens na te gaan hoe het zit met zijn familiegeschiedenis. Jozef heeft een heel lang geslachtsregister en ik ben benieuwd naar wie de voorouders zijn van het kind, dat geboren gaat worden.

Wie vindt God de moeite waard om een plek te hebben in de stamboom van Jezus?

Wat mij opvalt bij al die foto's in dit album is, dat er tussen al die mannen met stoere verhalen ook een paar vrouwen te zien zijn. Dat moeten wel bijzondere vrouwen zijn.

Vorige week kwamen we de foto tegen van Tamar, de schoondochter van Juda.

Kijk en hier heb ik een plaatje van Rachab.

Wie was dat ook maar weer? Weet iemand van jullie dat?

(even de foto laten zien)

Rachab woont op de brede muur van Jericho. Ze verleent onderdak aan voorbijgangers en vreemdelingen. Er komen vooral mannen, die van haar diensten gebruik maken. Mannen van buiten en van binnen de stad. Zij verdient aan die mannen. Zo hoort ze ook verhalen van wat er buiten de stad gebeurt: het verhaal van Israël en de God van Israël.

Als dan de verspieters komen van dat volk, heeft ze het meteen in de gaten. Ze komen om te zien hoe Jericho ingenomen kan worden. Maar, ook de geheime dienst van Jericho houdt de vreemdelingen in de gaten en komt erachter dat ze bij Rachel zijn. Als die bij haar aan de deur komt om de verspieters gevangen te nemen, moet zij partij kiezen. Zij kiest voor Israël en zijn God. Ze verbergt de verspieters ergens op het dak onder het stro. Ze zet haar leven op het spel, in ruil voor een belofte in de toekomst. Namelijk, dat zij gespaard zal worden, wanneer Jericho verwoest zal worden. Ze weet waar het over gaat in de geschiedenis van Israël. En ze gelooft erin. In ruil voor haar inzet wordt ze in leven gelaten. Wat ook opvalt in het verhaal is dat ze niet alleen voor haar persoonlijk leven pleit, maar ook voor dat van haar hele familie. Het rode koord, dat ze uit het raam naar beneden hangt, wordt niet alleen het redmiddel van de mannen, maar ook van haar en haar familie. Zo wordt, plat gezegd, van een hoer uit de vreemde volken tot een respectvolle vrouw in Israël. Het vertrouwen in de trouw van God en mensen gaat zo via een smal pad in de geschiedenis en is te vinden bij bijzondere mensen, die zo oppervlakkig bezien niet thuis horen in het verhaal van God, maar die soms meer geloof en vertrouwen laten zien dan het volk zelf.

Met trots laat ik de foto van Rachel zien!

Overdenking

Ik zie een plaatje: het uitrollen van de rode loper voor koninklijk bezoek. Nog even met de bezem er overheen voor het verwijderen van de laatste stof- en vuildeeltjes. Het moet er piekfijn uitzien, geen smetje te vinden. Dat geldt ook voor iedereen die er bij betrokken is. Een plaatje, dat past bij koninklijk bezoek, zoals we dat de laatste tijd op de tv konden zien. Een plaatje, dat ook past bij de route naar een belangrijk feest of een belangrijke gebeurtenis.

Ik zie het ook als plaatje voor advent, de voorbereiding op het feest van de geboorte van Jezus de Messias.

Een plaatje, dat misschien ook wel past bij de route naar de ontmoeting met God, hier of later. Zorgen dat je leven er goed uitziet. Nog even kijken, of er nog wat verwijderd moet worden. Er mogen geen storende dingen zijn, die het feest van de ontmoeting in de weg staan.

En dan opeens...!

De ontdekking, dat er ergens iets niet goed zit. Iets dat op het laatste moment fout loopt, of fundamenteel verkeerd is. Iets, dat je vergeten bent. Een vlek, die er niet uit wil, een daad die niet meer teruggedraaid kan worden. Of een foto van iemand van je voorgelacht, die je er eigenlijk niet bij wil hebben, en die je er wel uit zou willen scheuren...!

Het zit in de weg en kan alles verstoren! Het haalt de hoge verwachting naar beneden.

Of anders gezegd: het feest raakt buiten beeld.

Alle aandacht gaat naar de storing. En meestal stellen we ons de volgende vragen:

Eerste vraag: *'hoe kan het?'*

Tweede vraag: *'wie is de schuldige?'*

Derde vraag: *'is er nog wat aan te doen?'*

Voordat je het weet, ben je alleen nog maar bezig met de storing: de rode loper, het fotoalbum (cq de stamboom) van Jozef, je leven en dat wat daarin niet is goed gegaan.

Je blijft erin steken en dat waar het uiteindelijk om gaat, is niet meer in beeld.

Neem het voorbeeld van een spel: bij een fout, of een overtreding gaat vaak alle aandacht naar de overtreding en is het spel zelf buiten beeld.

Dat kun je ook toepassen op het geloven!

Wanneer je het gevoel hebt dat je iets verkeerd gedaan hebt, blijf je daar vaak in steken en raakt het 'spel' van geloven zelf buiten beeld.

Hoe vinden we de goede weg om goed om te gaan met storingen?

Op het eerste gezicht komt het Bijbelse antwoord van 'de liefde' naar boven.

'De liefde bedekt alles' (1 Cor 13), een tekst die we bijna allemaal bij ons huwelijk hebben meegekregen.

Dan is het kwaad niet meer in beeld, maar wordt het bedekt onder de mantel der liefde.

Ik ben vast niet de enige die ontdekt heeft, dat dat zo niet werkt. Kijk maar naar de ervaringen van jezelf, of in de samenleving

Denk aan de softe aanpak van de jaren 60: het kwaad vergoelijken, uitleggen en daarmee de dader verontschuldigen. Het doet iets met de waardigheid van de betrokkene. Hijzelf wordt 'ingepakt', slachtoffer en een beetje zielig. Hij kan het ook niet helpen.... Daarmee gebeurt er ook iets met zijn gevoel van eigenwaarde: dat gaat naar beneden...

Zo is ook vaak op een verkeerde manier dit gedeelte van Romeinen 12 gelezen: moralistisch en toegepast op hoe je moet handelen, terwijl het er eigenlijk om gaat dat er doorheen moet kijken om iets meer te zien van waar het eigenlijk om gaat: de ander zelf in beeld te houden!

Het gaat bij er de (Bijbelse) liefde niet om iets met het kwaad te doen (het goed praten bijvoorbeeld), maar om iets met de mens te doen, als persoon. Ze waardigheid is in het geding. Het gedrag wordt serieus genomen, kwaad blijft kwaad, maar dat hoeft niet ten koste te gaan van de menselijke waardigheid. Die blijft in beeld.

Bij het oordeel, of bij het vergoelijken wordt iets met de waardigheid van de ander gedaan. Het wordt naar beneden gehaald!

Overwin het kwade met het goede (cq de liefde) heeft niets te maken met strijd tussen goede en kwade machten, met daarbij het recht van de sterkste. Het gaat ook niet om

overtuigende argumenten, maar nodigt uit om op een hoger niveau te kijken waar het ook maar weer om gaat. Om je uit te tillen boven de strijd en het strijdtoneel.

Het (weer) in beeld brengen van het spel, de persoon, de relatie, het leven van samen. Het spel van die liefde, die de ander ziet en in de ogen blijft kijken. Die de ander uitnodigt om (weer) vol eigen waarde (en niet als een gunst!) mee te doen in dat spel van 'samen'.

De gelijkenis van het onkruid in de akker laat beeldend zien, wat er aan de hand is en waar het uiteindelijk om gaat.

'Goed' en 'kwaad' als iets dat met elkaar verbonden is, en niet zomaar uitelkaar te halen valt. Mensen, die gefixeerd zijn op het kwade en de schuldvraag. Ik kom ze tegen, die in hun leven haast meer met de duivel bezig zijn dan met God. Daarmee is het 'spel van het leven' buiten beeld. Als antwoord wijst Jezus op de oogst, het doel van de akker. Zorg voor water, als beeld voor de liefde, Dan wordt alles vanzelf zichtbaar. Zowel het onkruid als de goede vruchten.

Wat is de goede weg?

Dat is niet de weg van de goede dingen, die je doet. Al dan niet bewust op zoek naar een beloning. Het gaat erom 'goed op weg' te zijn. Met jezelf, zoals je bent, inclusief je verleden, in de richting van de oogst.

Bij de akker gaat het om de richting van de vruchten

Bij het leven gaat het om het tot je recht en waarde komen. Daarbij doet alles mee. Al de keuzes, die je in het verleden al dan niet goed of fout gemaakt hebt.

Het gaat om de voeding door de liefde.

Dan komt vanzelf, uiteindelijk aan het licht waar het om gaat.

Even terug naar Rachab: door alles heen wordt zichtbaar de rode draad van leven. Los van haar omstandigheden en de situatie van haar leven, blijft God haar in de ogen zien en geeft haar een plaats in de voorgeschiedenis van Jezus. Het gaat niet om een biologische stamboom. Vergelijk het geslachtsregister van Mattheus maar eens met dat van Lukas.

Het gaat dus om een betekenisverhaal. Rachab krijgt betekenis en wordt in haar volle waarde opgenomen in het geslachtsregister van Jezus.

Een uitnodiging voor ons om vertrouwen te hebben, als het gaat om onze plaats in het verhaal van God.

Advent: geen belemmering op de weg naar het feest van de geboorte, van een nieuw begin, misschien ook van de ontmoeting met God en van de waarde van jezelf en je eigen leven... Amen.

Piet Brongers